

Kb – KRITIKAI BESZÉLGETÉSEK

A Pannon Egyetem Modern Filológiai és Társadalomtudományi Karán működő Sziveri János Intézet – a névadó költő és folyóirat-szerkesztő életművéhez illően – a közelmúlt és jelenünk irodalmi folyamatai, különösen pedig a folyóirat-kultúra kutatásával foglalkozik. Fontos számunkra, hogy a kortárs irodalom iránt érdeklődő egyetemi hallgatóinkat bevezessük az irodalmi életbe, ezért nyitott, nyilvános irodalmi műhelyfoglalkozásokat, folyóirat-bemutatókat, irodalmi beszélgetéseket is szervezünk. Ennek keretében indítottuk újtára 2013 végén *Kritikai beszélgetések (Kb)* sorozatunkat, amelyeken egy-egy kortárs irodalmi műről beszélgetünk, és megvitatjuk két-három műhelytagnak az adott műről írott kritikáját. A *Kb* rövidítés természetesen azt is jelzi, hogy a kritikai műhely működtetői nem ringatják magukat a szakmai tévedhetetlenség hitében, és tanítványaikkal sem kívánnak ilyet elhiteni. Körülbelül tudjuk, hogy mit akarunk, nem vagyunk biztosak abban, hogy igazunk van. *Kb*. körül tudjuk határolni, hogy mit tartunk jó műnek, egy-egy olvasott műről van véleményünk, érvelni is tudunk a véleményünk mellett, de nem hisszük azt, hogy kizárólagosan birtokában lennénk valamilyen megfellebbezhetetlen igazságnak.

Az első alkalommal Tóth Krisztina *Akvárium* című regényéről, a második beszélgetésen Borbély Szilárd *Nincstelenség* című regényéről volt szó. A műhelymunka keretében készült négy kritikát együtt közli a *Tempevölgy* jelen száma. A könyvekről szóló beszélgetések során megállapítottuk, hogy választásunk nem volt véletlen, nem csak a műhely működtetőinek érdeklődését, hanem a magyar irodalom kortárs folyamatait is jellemzi, hogy épp ezekkel a művekkel foglalkoztunk. Ezek a regények és a fogadtatásuk, továbbá olyan szerzők, mint Barnás Ferenc, Szvoren Edina vagy Oravecz Imre új műveinek fogadtatása mintha arról tanúskodna, hogy a ,80-as évek prózafordulata után teret nyert szövegirodalommal szemben az utóbbi években az úgynevezett „világszerű” regények tudnak igazán újat mondani, szélesebb közönségérdeklődést és ugyanakkor szakmai elismerést is kiváltani.

Ezeknek a műveknek az egyéni és közösségi problémák, traumák felé fordulása az irodalomtudományt és a kritikát újra az irodalom alapkérdéseiről, helyéről, szerepéről, nyelvi és tapasztalati meghatározottságairól való vitára készíti. Ezekkel a kérdésekkel foglalkozva az irodalomkritikának önmaga feladataira is rá kell kérdeznie. Ezeknek a kérdéseknek az újratárgyalása talán egy olyan elmozdulásra is esélyt ad, hogy a most induló nemzedékeknek ne kelljen feltétlenül a népi–urbánus, konzervatív–liberális stb. ellentétpárok újratermelő alakzataiban meghatározni magát. Ahogy az intézet névadójának, Sziveri Jánosnak a költészete is leveti magáról az ezekben az ellentétpárokból továbbélő kereteket, kielégítetlenül hagyja az ezek által meghatározott olvasói elvárásokat.

A *Kb* keretében készült kritikák mögött széles és korszerű irodalomtudományi tudás áll, ugyanakkor nem idegenkednek a személyes érdeklődés és hang felvállalásától, ahogy vállalják a tévedés kockázatát is.